

РЕШЕНИЕ

№ 39609

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9118** по описа за **2025** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С решение № 2610 от 11. 07. 2025 г. по НАХД № 15801 / 2024 г., Софийски районен съд, НО - 115 състав, е отменил наказателно постановление (НП) № КПК-НП-50 / 23. 04. 2024 г., издадено от председателя на Комисия за противодействие на корупцията, с което на Д. Й. Д., е наложена глоба в размер на 1000 лв., на основание чл. 115, ал. 1 от Закона за противодействие на /ЗПК/, за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от закона.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от пълномощник на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/, с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно. Излага съображения за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила от страна на районния съд.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения.

Ответникът лично, моли да се остави в сила решението на СРС. Поддържа доводите изложени в писмения отговор на касационната жалба. Представя писмена защита.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от

обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Л., Д. и Г. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд.

При извършена проверка на 19. 01. 2024 г. от страна на служители в дирекция „Публичен регистър“ на КПК на постъпилите декларации за имущество и интереси на задължените лица по ЗПК, се установило, че Д. Й. Д., в качеството си на задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 50 от закона не е подало в едномесечен срок от влизането в сила на Закона за противодействие на корупцията, което е станало на 06. 10. 2023 г., т.е. до 06. 11. 2023 г., декларация по чл. 52, ал. 1, т.1 от закона.

На 06. 02. 2024 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, връчен срещу подпис на същата дата, като въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № КПК-НП-50 / 23. 04. 2024 г. от председателя на КПК.

Настоящата касационна инстанция счита, че решението на районния съд следва да бъде оставено в сила, макар и не по изложените от него мотиви. Въззивната инстанция е приела, че не е налице нарушение, тъй като лицето си е изпълнило задължението, като е подало декларация макар и пред некомпетентен орган.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Последният е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Мотивите на въззивното решение съдържат и точно установена фактическа обстановка по делото, съответстваща на събраните доказателства, и правилни изводи, направени въз основа на установените факти, които настоящият състав възприема изцяло.

Съдът намира за неоснователни доводите в касационната жалба за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Твърденията за ограничаване „правота на защита на ответника“ (?), чрез допускане на двама свидетели на жалбоподателя пред районния съд, за което ответната страна не била уведомена, не почиват на фактите по делото.

Видно е, че с разпореждането за насрочване на делото, районния съд изрично е допуснал освен разпит на актосъставителя, така и разпит на двама свидетели при режим на довеждане от страна на жалбоподателя. Видно е, че в подкрепа тезата на ответника е допуснат разпит на актосъставителя, като същият е можел да поиска и други свидетели, но това не е направено, поради което са неоснователни доводите за неравноправно третиране на страните.

Неоснователни са и доводите, че районния съд се е произнесъл по недопустима жалба.

В случая правилно от страна на въззивния съд е прието, че няма доказателства за връчване на оспореното НП, поради което подадената жалба е в срок и правилно е разгледана по същество.

По повод връчването на НП, по делото е представена единствено обратна разписка с отбелязване „непотърсен“. Това обаче не означава редовно връчване на НП. В случая, не са събрани доказателства, че нарушителят не е намерен на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, като точно обратното, видно от разпита на допуснатите двама свидетели, както и представеното копие от лична карта, Д. постоянно пребивава на посочения от него адрес.

Фактът, че единият свидетел е съпругата на жалбоподателя, не компрометира нейните показания, доколкото същите са потвърдени и от другия свидетел. В същото време, е нормално работещ човек, да не бъде открит еднократно на домашния си адрес поради служебна ангажираност, поради което наказващия орган е следвало да пристъпи до някой от другите методи за връчване.

Видно е, че Д. е открит на посочения телефон и същият е уведомен за съставянето на АУАН.

Доколкото е налице нередовно връчване на НП, подадената на 24. 10. 2024 г. жалба от Д. правилно е приета за допустима.

В същото време, решението на СРС следва да бъде оставено в сила, тъй като при издаването на оспореното НП са допуснати множество нарушения на административнопроизводствените правила и нарушения на материалния закон дори и в повече от констатираните от въззивния съд.

Видно от заявеното от актосъставителя Л. по време на съдебното заседание пред СРС: Няма как жалбоподателят да присъства при съставяне на акта. Жалбоподателят не е присъствал при съставяне на акта“. Това обаче е в пряко противоречие с разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, предвиждаща, че актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствували при извършване или установяване на нарушението.

В случая, въпреки че на акта е отбелязано дата на съставяне 06. 02. 2024 г. и има подпис на жалбоподателя от тази дата, очевидно, съобразно показанията на Л., АУАН не е съставен в присъствието на сочения в него като нарушител, което е съществено нарушение на административно производствените правила.

Освен това в АУАН се сочи, че Д. е задължено лице на основание чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК. В същото време, в НП се сочи, че Д. е задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК, като разминаването в правната квалификация между АУАН и НП винаги е съществено нарушение, тъй като ограничава правото на защита.

В тази връзка, касационната инстанция намира, че неправилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на Д., тъй като не е изяснено по коя точка от закона същият се явява задължено лице, както и не са взети предвид неговите възражения, че се явява независим член на съвета на директорите на „МБАЛ- д-р Никола Василев“ АД.

Видно от писмото на Министерството на здравеопазването от 31. 10. 2023 г., в него изрично е посочено, че Д. Д. е независим член на съвета на директорите на „МБАЛ- д-р Никола Василев“ АД, поради което не става ясно по какъв начин същият се явява задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 50 или чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК.

От друга страна, касационната инстанция намира, че при издаването на оспореното НП е налице и нарушение на материалния закон.

Видно е, че се сочи нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от Закона за противодействие на корупцията.

Съгласно чл. 52, ал. 1, т. 1 от ЗПП, декларация за имущество и интереси се подава в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност.

В същото време, с издаденото НП се сочи като изпълнително деяние, че Д. не е подал в едномесечен срок от влизането в сила на Закона за противодействие на корупцията, т.е. до 06. 11. 2023 г., декларация по чл. 52, ал. 1, т.1 от закона, като такова изискване за деклариране няма

предвидено в закона.

Видно от представения протокол от 01. 02. 2023 г. от заседание на съвета на директорите на МБАЛ „Д-р Никола Василиев“ АД, за председател на СД е избран Д. Д. и това обстоятелство е вписано на 10. 02. 2023 г. в Търговския регистър.

На основание § 4 от ПЗР на ЗПК, задължените лица, подали встъпителни декларации по реда на отменените разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, не подават нови встъпителни декларации след влизането в сила на този закон. Те подават декларации при условията и по реда на този закон в сроковете по чл. 52.

В случая независимо дали Д. е подал или не декларация, доколкото неговото назначаване е преди влизането в сила на закона, изискване за подаване на декларация в едномесечен срок от влизане в сила на ЗПК не е предвидено и не става ясно откъде административнонаказващия орган е извел такова задължение, доколкото няма такова посочване в издаденото НП.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

Доколкото от страна на ответника по касация не се претендират разноси, такива не се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2610 от 11. 07. 2025 г. по НАХД № 15801 / 2024 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 115-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.